NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13040

DER PURIM-BER

Der Tunkeler

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

194729
...ייִדישע ביבליאטעק
און פרעסע ארכיוו

סונקעלער

דער פֿרעסער

א טעאטער=שטיק פֿאר קינדער

אין דריי אקטן

אילוסטרירט דורך ד. נחמקין

פֿערלאג
בר. לעווין-עפשטיין און שותפים,
ווארשע

דער טונקעלער

דער
פורים-בער

א טעאטער-שטיק פאַר קינדער

אין דריי אַקטן

אילוסטרירט דורך ז. נחמקין

פערלאג „ברידער לעווין-עפשטיין און שותפים“

וואַרשא תרע״ט

געזעצט ביי י. העגדלער, וואַרשא, דליגא 26.

פערזאנען:

אַ רָב

אַ רֶבֶ׳צין

יאָסעלע

אַ בער

אַ ציגיינער

ערשטער אַקט.

אַ צימער בײַם רבֿ אין שטוב. דער רב לערנט אין אַ ספר. ער ענדיגט דאָס לערנען, פֿערמאַכט דעם ספר, ניט אַ קוש און שטעלט איהם אַרײַן אין שאַפֿע. די רבּ׳צין פּאָרעט זיך בײַם אויװען. יאָסעלע שפּיעלט זיך דערבײַ.

רב (צו יאָסעלע׳ן):

איצטער, יאָסעלע, מײַן קינד,
װעסטו לויפֿען גיך, גשװינד
צו דעם גבאי לייב אלקנה׳ס
און דעם שײנעם שלח־מנות
װעסטו, קינד, איהם טראָגען.
און דו זאָלסט איהם דאָרטען זאָגען,
אַז דער אַלטער רבֿ רבֿ ושאַמע, —

יאָסעלע:

און די רבּ׳צין נחמה...

רב:

נו געװיס, מײַן קינד, דײַן מאַמע —
בײדע שיקען איהם מתּנות:
פּורים׳דיגען שלח־מנות.

(צו דער רבּ'צין)

נו, און איצט, נחמה, שנעלער
גיב אהער דאָס שענסטע טעלער
מיט די אַלע גוטע זאַכן.
לאָ'מיר פון רבֿ לייב'עס וועגן
שענעם שלח־מנות מאַכן.

(דער רבֿ און די רבּ'צין נעהמען אויסלעגען דעם שלח־מנות אויף א טעלער)

רב:

דאָ אין מיטען, אויף דעם אָרט,
קומט א שטיק געפילטען טאָרט,
און דערנעבען —

רבּ'צין:

— אך, א שאָדען,
וואָס מיר האָבען נישט קיין פלאָדען!

רב:

ס'שאַדט נישט. דאָ, ביים קאַמע ברעג, —
לעג דאָס מאַנדעלע אַוועק.

רבּ'צין:

ווייסט, מיין מאַן, עס וואָלט דאָ גאַנץ
שען געווען א פּאָמעראַנץ.

רב: —

אפשר גאָר דעם האָניג־טייגעלן?

רבצין:

בעסער שוין דעם צוקער-בייגעל.

רב:

דאָ אַ פייג, און דאָ אַ טײטעל.

רבצין:

און אָט דאָ אַ מַלְכּות-ברויטעל.

(יאָבעלע נאַשט דערווייל פון די טעלער)

רב:

אַך, יונגאַטש! מען טאָר נישט נאַשען
פון די טעלער, פון די פלאַשען.

יאָבעלע:

כ׳וויל אַ שטיקעל צוקער-קאַנדעל!

רבצין:

נאַ דיר, קינד מיינס, נאַ אַ מאַנדעל.

רב:

וועט עס זיין אַ שַלַח-מָנות
פאַר דעם קייסער, בנאמנות!

(יאָבעלע לעקט האָניג פון טעפעל)

רבצין:

יאָסעלע, עס וועט שוין קלעקען
האָניג פון דעם טעפעל לעקען.

(ווייל איהם אַוועקטרייבען)

יאסעלע:

אוי, אוי, מאַמע, נאָך אַ לעק!

רב:

אַך, דו שייגעץ, געהסט אַוועק!

רבצין:

ס׳וועט דאָס בייבעלע טהון וועה!

ר׳ב:

בעסער טהו־זיך־אָן און געה.

רבצין:

גיב דיין מאַנטעלע אויף־גיך,
לאָ׳מיר, קינד מיינס, אָנטהון דיך.
(טהוט איהם אָן דאָס מאַנטעלע און וויקעלט איהם אַרום
מיט אַ וואַרימען שאַל)

רבצין:

נאַ, און איצטער שנייץ די נאָז.
(שנייצט איהם דאָס נעזעל אין פאַרטוך)

שנייץ, ניש׳קשה!

יאסעלע:

לאָז, אוי, לאָז!

רבצין:

נאָך אַ ביסעל. נאָך.

יאסעלע:

אוי, אוין

רבּ'צין:

זשאַלעווע נישט. אָט אַזוי,
פאַרטיג.

רבּ:

פאַרטיג? איצטער גיֶה.

(דערלאַנגט איהם דעם שלח־מנות און אַ ווייס נאָז־טיכעל)

ניֶהם דאָס אָט אַזוי אין האַנד,
טראָג צום גבּאַי לייב אֶלְקָנָה'ס,
נאָר נישט נאַש פון שלח־מנות,
ס'ווערט דאָך פּשוט זיין אַ שאַנד.
גיֶה און קעהר זיך תּיכף, באַלד,
נישט פערקריך נור דאָרט אין וואַלד:
קאָנסט דאָך נאָך, חלילה, ווייט
דאָרט פערקריכען אָן אַ זייט,
כאַפּט דיך דאָרטען צו אַ בּער
און דו קומסט שוין נישט אַהער.

רבּ'צין:

גיֶה, מיין קינד. קום גלייך צוגעהן,
זעצען מיר זיך אַלע שוין,
צו דער פּורים־סעודה פיין.

יאסעלע:

ס'ווערט נאָך היינט אַ סעודה זיין?

רבּ'צין:

נאָך אַ מין, נו גײה, מײן טרײסט
פאָלג וואָס טאַטע-מאַמע הײסט.

יאָסעלע:

ווי עס שטײט אין „מודה אני"?

רבּ'צין:

גײה-זשע, גײה, מײן תּנא.

(יאָסעלע גײט-אַוועק)

צווייטער אקט.

א טיעף-פערשטעקטער וואלד. יאסעלע גייט אין נאכט פון שלח-מנות, פלוצלונג גיט ער זיך א כאפ, קוקט-זיך-ארום דערשראקען.

יאסעלע:

אוי, אַנ׳אומגליק איז געשעהן!
כ׳האב גענאַשט און נישט געזעהן,
אַז איך בלאָנדזשע טיעף אין וואלד
וואָס וועט איצטער זיין?! אוי גוואלד!
(זוכט אין אלע זייטען)
נישטאָ קיין וועג,
נישטאָ קיין שטעג,
נאר אייז און שניי
אַוואו איך גיי.
וואָס זאָל איך טהון?
וואָס זאָל איך טהון?
אַ בייזע מורא כאַפּט מיך אָן
צו זיין אין ווילדען וואַלד אַליין.
וואו זאָל איך געהן?
וואו זאָל איך געהן?

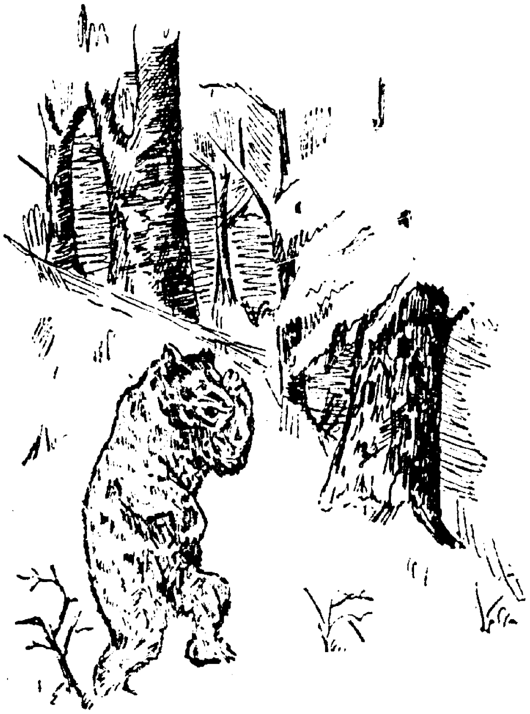

גזלנים זענען דאָ, איך ווייס,
און ווילדע חיות — שלעכט און בייז.
אוי, ווער איז דאָרטען?! עמיץ קומט!...
איך הער שוין דאָרט, ווי עמיץ ברומט
און קריכט־אַרומעט צווישען ביימער.
צי איז עס דאָרט פֿון וואַלד דער
שומר?

צי גזלנים מיט די העק?
אוי, עס כאַפּט מיך אָן אַ שרעק!
ער קומט אַהער...
ווער איז עס, ווער?

דער בער:

בו־או!... בו־או!...

יאסעלע:

אוי אַ בער!

בער:

איך בין הונגעריג, אַ שרעק.
נישט קיין בישטאָק אין דעם וואַלד,
און פֿון האָניג נישט קיין לעק.
כ׳שטאַרב פֿון הונגער באַלד.
(דערזעהט יאָסעל׳ע׳ן)

האַ? אַ מענש?... דו וועסט נישט
טרוקען

איצט אַרויס פֿון מיינע ציין:
כ'וועל דיך טהון־טהון באַלד פֿאַר־
צוקען,
מאַכען האָס! — און שוין!

יאַסעלע:

גוטער בער, אוי האָב רַחֲמָנוּת,
כ'וועל דיר אַלצדינג געבען.
נאַ, עס אויף מיין שַׁלַח־מָנוֹת —
שענק מיר נור דאָס לעבען.

בער:

גיב אַהער. נו גיכער שוין!
(אָבעלע ניט איהם איבער דאָס לעדיגע טעלער. דער בער
טאַבעלט מיט דער לאַפּע אין טעלער און געפינט גאָר
נישט)
האָסט דאָך אויפגעגאַשט אַליין —
גיסט מיר גאָר אַ לעדיג טעלער!
(וואַרפט־אַראָב דאָס טעלער אויף דער ערד)

יאַסעלע:

אוי, איך האָב געטהון אַ פעהלער...
זיי־זשע, בערעניו, אצינד
מוחל מיינע שווערע זינד.
ביסט דאָך, בערעניו, אַ גוטער...
קום צו אונז. מיין פאָטער־מוטער
וועלען דיך מְכַבֵּד זיין

מיט די טייערסטע מתּנות.
עסען וועסטו שלח־מנות
פֿיעל אין דיר וועט נור אַריין,
דו וועסט האָבען מעהר הנאה,
אײדער זיין אַ חיה רעה.

בער:

גוט. איך שענק דיין לעבען דיר.
האָסט געפֿונען חן ביי מיר.
כ'בין דיר מוחל דיינע זינד,
וויל דו ביסט אַ ליעבליך קינד.

יאסעלע:

ווייסטו, ווער איך בין?

בער:

ווי דען?
ביסט דאָך יאָסעלע רב זשאַמע'ס
און די רבּצין נחמה'ס.

יאסעלע:

זאָג, וואו האָסטו מיך געזעהן?

בער:

כ'געה מיט אַ ציגיינער אום,
ר'פֿיהרט מיך אויף אַ קייט אַרום,
און איך טאַנץ אויף אַלע הויפֿען,
קינדער טהוען נאָך מיר לויפֿען,

שרײַען: בער!
קום אַהער!
טאַנץ אַ ביסעל!
הייב אַ פֿיסעל!
מאַך איך בו-או —

יאסעלע:

נו?

בער:

איינמאָל האָב איך אין דײַן שטעדטעל
בײַ דײַן טאַטען אויפֿ׳ן הויף
שוין געטאַנצט דאָרט אויף אַ ברעטעל
און געשפּרונגען דורך אַ רייף,
און געמאַכט די קונצן אַלע,
האָסטו מיר אַ מוציא חלה
און מיט האָניק דאַן געגעבן, —
שענק איך דיר אַצינד דאָס לעבן.

יאסעלע:

ביסטו מאַקע דאָס געווען?
טאַנץ אַ ביסעל, לאָ׳מיך זען.

בער: (טאַנצט און זינגט):

האָפּ, האָפּ! — טאַנצט אַ בער.
האָפּ, האָפּ! הייבט זיך שווער,
טהוט זיך קוים אַ ריהר, אַ קעהר.
דאָ אַהין און דאָ אַהער.

בו-או — —

דער ציגיינער זינגט אַ ליעדעל:
טידעל=דרידעל, טידעל=דרידעל!
מיט'ן פּיקעל — בום, בום, בום!
דרעה איך זיך אַזוי אַרום.
געהט ער, דער ציגיינער, אום,
בעט אויף זיין ציגיינער=לשון:
גיט אַ גראָשען! גיט אַ גראָשען!

יאָסעלע:

אַך, ווי שען! אַך, ווי שען!
ס'איז דאָך טאַקי מלאכים.
וואו=זשע איז ער, דיין ציגיינער,
אָט דער בערען=טרייבער דיינער?

בער:

כ'האָב איהם נעבעכען ערשט
פערלאָרען,
אונטערוועגענס אָנגעוואָרען.
האָסטו נישט געזעהן איהם?

יאָסעלע:

ניין.

בער (פערזיינט):

בלאָנדזשע איך אַרום אַליין.

יאָסעלע:

ווייסטו, וואָס איך וועל דיר זאָגען?

הער נור, וואָס איך וויל:
לערן מיך דאָס ליעדעל אויס,
מאַכען מיר דאָס שפּיעל.
איך וועל דיין ציגיינער זיין,
דו וועסט זיין מיין בער —
קעהר איך אום דאָס מאַנטעלע,
בין איך פּונקט ווי ער.
(קעהרט-אום דאָס מאַנטעלע און דאָס היטעלע אויף דער לינקער זייט)
קומען מיר צו אונזער סעודה,
טאַנצסטו אויפ'ן קווִיט;
וועט עס זיין אַ שִׂמְחָה דאָרטען,
וועט עס זיין אַ פרייד.

בער:
אוי, ביסטו אַ חָכָם, יונגעל,
מיט אַ קלוגען קאָפּ.
אוי, וועל איך דאָס טאַנצען דאָרטען,
מאַכען האָפּ און האָפּ.
(יאָבעלע הויבט-אויף דאָס טעלער פון דער ערד און בע-האַלט עס אונטער דער פּאָלע)

בײדע:
אָבגערעדט,
אָבגעמאַכט,
איצטער לאָ'מיר געהן.
ס'איז שוין שפּעט,
ס'קומט די נאַכט,
טאָרען מיר נישט שטעהן.

בער:

נעהם מיך, קינד,
נעהם געשווינד,
נעהם מיך פאַר'ן קייט.

יאַסעלע:

ווייסט דעם וועג?
ווייסט דעם שטעג?

בער:

באָטשי בלינדערהייד.

ביידע:

טידעל-דרידעל,
טידעל-דרידעל.

(נעהען-אַהעק)

דריטער אַקט.

דערזעלבער צימער, וואָס אין ערשטען אַקט. די רבּ'צין זיצט איינע אַליין זעהר פֿערטרויערט. עס קומט-אַריין דער רבּ פֿון גאַס.

רבּ'צין:

נו? געוועזן ביי לייב אֶלְקָנָה'ס?

רבּ:

יאָ.

רבּ'צין:

געפֿרעגט, צי איז געווען
יאָסעל דאָרט מיט שַׁלַחְמָנוֹת?

—

רבּ:

יאָ.

רבּ'צין:

וואָס זאָגט ער?

רבּ:

נישט געזעהן.

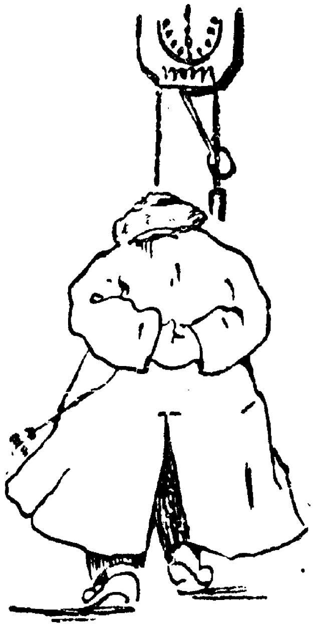

ס'גאַנצע ע'שטעדטעל אויסגעלאָפֿען
אין-דער-לענג און אין-דער-ברייט,
און געפֿרעגט ביי קינד און קייט:
זאָגט, צי האָט איהר נישט געטראָפֿען
דאָ אַ יונגעלע אַ קליינס,
דאָ אַ יונגעלע אַ שענס?
ענטפֿערן זיי: ניין!

רבצין:

וועה איז מיר און ווינד,
יאָסעלע מיין קינד
האָט געמוזט אין וואַלד פֿערגעהן,
אין דעם ווילדען וואַלד אַליין. (וויינט)

רב:

אַך, נישט וויין, נחמה-לעבען,
גאָט דער באַרימגער וועט געבען,
ער וועט ברענגען אונז צוריק
אונזער נחת, אונזער גליק.

(עס קומט-אַריין יאָסעלע אין איבערגעקערטען מאַנטעלע
אין היטעלע, פֿירט אַ בער אויף אַ קייט)

יאסעלע:

אַ גוט אָוועגד, אַדטע פּאָר!

רב און רבצין:

אַ גוט אָוועגד, אַ גוט יאָהר!
זאָגט, ווער זענט איהר, ווער?

יאסעלע:

אַ ציגײַנער מיט אַ בער.
טידעל-באָם! מיר שטעלען-פֿאָר
אין די הײַזער, אין די הויפֿן,
טאַנצען, שפּרינגען דורך די רייפֿן
אויפֿ'ן שענסטען, בעסטען אופֿן.
הײַנט איז פּורים דאָך בײַ יודען,
דאַרפֿען יודען זײַן צופֿרידען,
עסען מאָן און טרינקען װײַן.
גיט אונז אויך אין מויל אַרײַן,
װעלען מיר מיט פֿערגעניגען
פֿאָרשטעלען דאָס שפּיעל אײַנגאַנצען,
איך װעל זינגען אײַך אַ ניגון,
און דער בער װעט טאַנצען.

רב:

אֱמֶת טאַקי, הײַנט איז פּורים,
נאָר מיר האָבען גרויס יִסורים.

רב'צין:

גאָט גיסט-אויס אויף אונז זײַן צאָרן,
אונזער קינד איז אונז פֿערלאָרען.

יאסעלע:

אָ-װאַ! אָ-װאַ!

רב:

— װאָגט-װשע, גוטע לײַט,

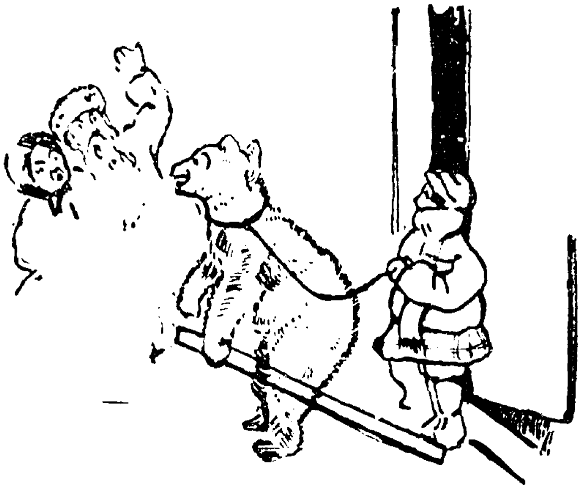

קומט איהר פון־דער־ווייט
און פון וועלכער געגענד?
האָט איהר נישט בעגעגענט
וואו אַ יונגעלע אַ קליינס,
וואו אַ יונגעלע אַ שענס?

יאסעלע:

אין דעם טיפען ווילדען וואַלד
געהען מיר אַזוי,
פלוצלונג האָבען מיר געפונען
זיִם די זאַבען צווי —
איז עס אייער האָב און גוטס?
צי דערקענט איהר זיי?
(נעהמט־אַרויס דאָס טעלער עיט׳ן נאָז־טיכעל פון אונטער
דער פאָלע)

רב און רב׳צין:

אונזער גוטס, אוי ועה!

רב׳צין:

אונזער טעלער! איך דערקען!
אוי אַנ׳אומגליק איז געשעהן!

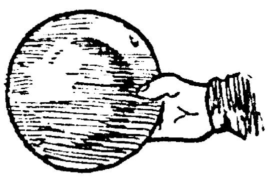

רב:

און מיין נאָז־פאַטשיילע—רויט...
אונזער יאָסעלע איז טויט!
זעהט נור, גוטע מענשען, קוקט:
חיות האָבען איהם פערצוקט!

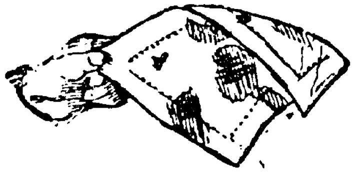

יאָסעלע:

וויינט נישט, קלאָגט נישט, מענשען
טרייע
האָט קיין אַנגסט, קיין מורא —
פּונקט ווי יוסף פון דער תּורה
לעבט נאָך אייער קינד. קיין חיה
רעה האָט איהם נישט פערצוקט.
אייער יאָסעל איז נישט טויט —
און דאָס טיכעל, ווי איהר קוקט,
איז פון ווינשעל רויט.

רב און רב׳צין:

זאָגט=זשע, ליעבער, גיך, געשווינד,
וואו=זשע איז ער, אונזער קינד?

יאָסעלע:

אין דעם טיפען וואַלד,
אונטער אַ פערשנייטען בוים,
זיצט אַ יונגעלע און וויינט,
און האָט מורא געהן אַהיים.
פרעגען מיר איהם: יונגעלע,
וואָרום געהסטו נישט אַהיים?
ענטפערט ער אונז אָט אַזוי:
מיר איז אָך און וויינד און וועה.
כ׳האָב געטראָגען שלח־מנות
צו דעם גבאי לייב אלקנה׳ס,

האָב איך אויפֿגעגאַשט אַליין, —
קאָן איך איצט אַהיים נישט גיין;
זיץ איך מיר און וויין.

בער (זאָגט צו זיך):
אוי איז דאָס אַ יונגעלע
מיט אַ שאַרפֿן צינגעלע.

רב און רביצין:
אוי איז דאָס אַ קינד אַ נאַר.

יאָסעלע:
וועט איהר מוחל איהם דערפֿאַר?
וועט איהר איהם נישט שמייסן?

רב:
חס־וחלילה, חס־וחלילה!
וואָס בין איך אַ כעסן?
כ׳קאָן אייך שווערן: כ׳וועל אפֿילו
איהם נישט געבען נישט קיין שמיצעל,
וואָלט איהר זאָגען כאָטש אַ פּיצעל.

יאָסעלע:
טאַקי?

רב:
טאַקי.

יאָסעלע:
לויף איך באַלד

שוין צוריק אין טיעפען וואלד
מיט מיין חבר, מיט מיין בער,
און וועל ברענגען איהם אהער.
טידעל-באם! טידעל-באם!
(גיט זיך א דרעה-אום, ווארפט-אראב פון זיך דאס מאנטעלע)
אט-א איז ער!

רביצין (דערקענט איהם):

מיין נשמה!

יאסעלע:

מאמע, מאמע!

רב (ארומכאפענדיג איהם):

מיין נחמה!

רביצין:

קינד מיינס, וואס האט דיר געטראפען?

רב:

וואס איז דאס מיט דיר פערלאפען?

יאסעלע:

כ'האב געבלאנדזשעט צווישען ביימער
טיעף אין וואלד, גאר אהן אן עק.
אוי, האב איך געהאט א שרעק!

רביצין:

יאסעלע מיין זיסער, וועה מירן
אייניקער אליין! בערעלען!

אָפּשַׁר שרעקעניש אָבשפּרעכען!

(שפּריצט איהם אָב שרעקעניש. דער בער עסט דערווייל

פון טיש גוטע זאַכען)

טפו, טפו, טפו!
רוּחות, שֵׁדים
פון די גריבער,
פון דעם בוידעם,
פוסטע שטיבער,
טיטע-דריטע —
אייער שְׁליטה
אויף די שטיינער,
אויף די ביינער.
גיִהט אין אַייער רוּה,
אין די פעלדער,
וויסטע וועלדער —
לאָזט מיין קינד צורוּה!
טפו, טפו, טפו!...

רב:

ווער האָט דיך געבראַכט אַהער?

יאסעלע:

אָט דער גוטער, ליעבער בער.

רב:

דאַרף מען דאָך איהם טאַקי פיין,
שׁען און גוט מְכַבֵּד זיין.

קומט, רֶב בער, און נעהמט אין טויל,
עסט און טרינקט און טהוט אייך וואויל.
(גיבען איהם צו עסען און צו טרינקען. עס קומט=אריין
דער=אַכְּת'ער ציגיינער)

ציגיינער:

ע׳, דו שענער תַּכְשִׁיט מיינער!
האָסט פערלאָרען דיין ציגיינער.
ווּיִם=ושע קריכסטו אין די שטיבער?
אויף די הויפען קום, מײַן ליעבער!
דאָרטען וועסטו טאַנצען, שפּרינגען,
איך וועל מיר מיין ליעדעל זינגען,
דו וועסט טרייבען דיין קאָטאָוועס,
איך וועל קלייבען מיר נְדָבוֹת.

יאסעלע:

טאַנצען? טאַנץ=ושע דאָ אַ ביסעל.

רב'צין:

עסען? נאַ אַ גאַנצע שיסעל.

רב:

אַ נְדָבָה וועסטו קריגען.

ציגיינער:

מיט'ן גרעסטען פערגניגען.
(טעו טרינקט להיב. דער בער טאַנצט. דער ציגיינער,
יאָסעלע און דער בער זינגען:)

האָפּ, האָפּ טאַנצט אַ בער.

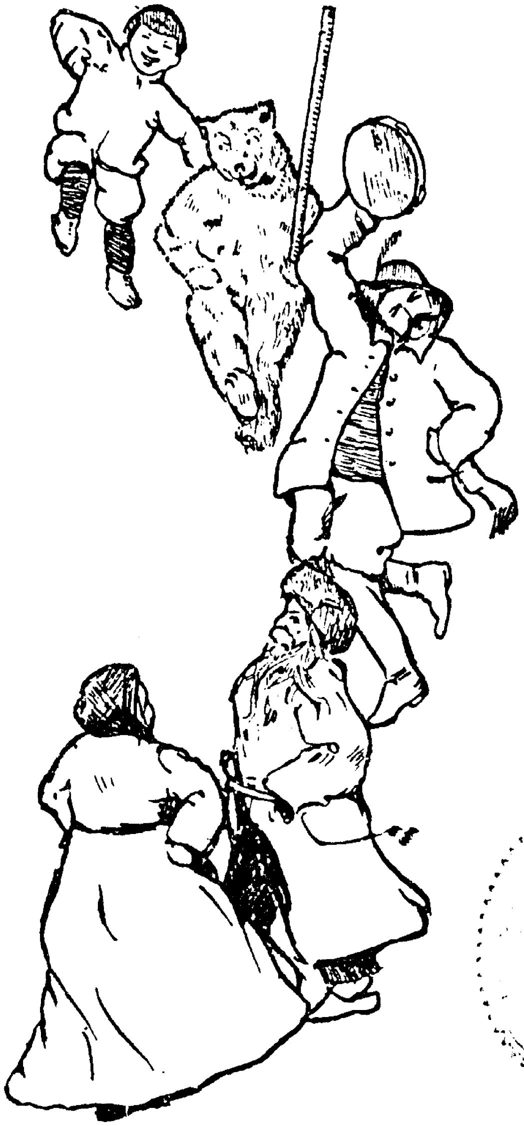

האָפּ, האָפּ! הויבט זיך שווער,
טהוט זיך קוים אַ ריהר, אַ קעהר,
דאָ אַהין און דאָ אַהער.
בו-או — —

(דערנאָך נעהמען זיך אַלע פאַר די הענד, מען נעהמט אַ רעדעלע און מען זינגט דאָס ליעדעל*):

היינט איז פּורים, קינדער ברידער,
ס׳איז דער יום-טוב גרויס.
לאָ׳מיר זינגען ליעדער,
געהן פון הויז צו הויז.
לאַך, מָרְדְּכַי׳לע, לאַך!
אַ יום-טוב׳ל מאַך.
קינדס-קינדער, געדענקט דעם נֵס.
זינגט, קינדערלעך, זינגט,
טאַנצט פרעהליך און שפּרינגט.
דעם טייערן טאָג נישט פערגעסט!
(פאָרהאַנג)

*) זעה די ליעדער-זאמלונג פון ה׳ ענגעל.

פרייז 2,50 מארק

Wydawnictwo „B-cia Lewin-Epstein i S-ka"

Warszawa, Gęsia 5

[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
			[illegible]